

Ministeriet for Skatter og Afgifter

Bilag 3

Den 9. februar 1987

Til Folketingets skatte- og afgiftsudvalg

I anledning af spørgsmål 71 i udvalgets skrivelse af 8. juli 1986 (Alm. del – bilag 200) skal man meddele følgende:

Spørgsmål:

»Idet henvises til vedlagte administrative afgørelse og til ministerens svar på spørgsmål nr. S 742 af Thoft (SF*) ønskes ministerens kommentar til, om den anlagte praksis er rimelig. Betyder den anlagte praksis også, at et folketingsmedlem, som anvender sit DSB-frikort eller frirejse med SAS i forbindelse med erhverv uden for Folketinget, kan benytte reglerne i ligningslovens § 9 C uden at blive beskattet af en tilsvarende værdi af frirejsen?«

Svar:

Jeg har forelagt udvalgets spørgsmål for Statsskattedirektoratet, der har udtalt følgende:

»Det almindelige befordringsfradrag mellem hjem og arbejdsplads – ligningslovens § 9 C – blev ved lov nr. 274 af 6. juni 1984 omlagt fra at være beregnet på grundlag af faktisk afholdte udgifter til at være et »standardfradrag«, der beregnes alene på grundlag af afstanden mellem sædvanlig bopæl og arbejdspladsen.

Den hidtil gældende praksis med hensyn til definition af begreberne sædvanlig bopæl, arbejdsplads m.v. finder fortsat anvendelse.

Det er kun kørsel til indtægtsgivende arbejdsplads, der giver ret til fradrag.

Der kræves ikke daglig befordring, hvorfor også den, der foretager rejse mellem bopæl og arbejdsplads i weekender, er omfattet af bestemmelsen.

Endelig er befordringsfradraget uafhængigt af faktisk afholdte udgifter, hvorfor det er uden betydning, om vedkommende eventuelt har fri befordring mellem hjem og ar-

bejdsplads. Fri befordring kan f.eks. være frikort til offentlige transportmidler, arbejdsgivers betaling for busafhentning ved station, fri firmabil og lignende.

Da Folketinget kan anses som indtægtsgivende arbejdsplads for folketingsmedlemmerne, er det direktoratets opfattelse, at folketingsmedlemmerne – uanset at de kan benytte frikort til offentlige transportmidler – er omfattet af ligningslovens § 9 C, således at de har fradragsret for befordringsudgifter – efter de af Ligningsrådet vedtagne takster – mellem den sædvanlige bopæl og Folketinget.

Sædvanlig bopæl må efter praksis anses at være den bopæl, hvor man har centrum for ens livsinteresser og er tilmeldt Folkeregisteret. Det er herefter Statsskattedirektoratets opfattelse, at de fra provinsen kommende folketingsmedlemmer, uanset at de har etableret en ekstra bolig i hovedstadsområdet, må anses for at have sædvanlig bopæl på provinsadressen.

Hvis folketingsmedlemmet samtidig med arbejdet i Folketinget har yderligere et eller flere arbejdssteder, vil disse enten blive anset som et eller flere samtidige arbejdssteder eller som bijob, således at befordringsudgifterne til disse kan fradrages efter ligningslovens § 9 B, hvilket betyder, at folketingsmedlemmer får fuld fradragsret for de faktisk afholdte transportudgifter.«

Jeg kan tilslutte mig Statsskattedirektoratets udtalelse.

Som det fremgår af mit svar af 3. marts 1986 på spørgsmål nr. S 742, kan de nye regler om befordringsfradrag medføre, at skatteydere med frikort kan opnå en skattefordel. Som nævnt i dette svar overvejes det derfor, om det er praktisk muligt at gennemføre en beskatning af værdien af den faktiske benyttelse af frikortet. Disse overvejelser er endnu ikke afsluttet.

*) Aftrykt som bilag 1 og 2.

ISI FOIGHEL

/ Lars H. Nielsen